

ת"פ 70573/12 - מדינת ישראל נגד בנדיתו עבד רבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-12-70573 מדינת ישראל נ' עבד רבה(עוצר)
תיק חיזוני: 4131/2017

בפני כבוד השופט אמנון כהן
מדינת ישראל
נגד
נאשימים
בנדיתו עבד רבה (עוצר)

ב"כ המאשימה: עו"ד אריאלה נבו

ב"כ הנאשם: עו"ד פארס מוסטפא

החלטה

לפני בקשה לאייחוד משבטים לפי ס' 90 לחסד"פ.

רקע

נגד הנאשם הוגש שני כתבי אישום. האחד בת"פ 18-12-70573 (להלן - **כתב האישום הראשון**) והשני בת"פ 20-03-24754 (להלן - **כתב האישום השני**).

כתב האישום הראשון

ביום 31.12.2018 הוגש נגד הנאשם כתב אישום הכלול שני אישומים. על פי האישום הראשון, במהלך חודש אוקטובר 2014, הנאשם קיבל לידי הרכב על מנת לתקןו וכן פרטី כרטיס האשראי של בעל הרכב. הנאשם עשה שימוש ברכב שלא ברשות, ביצע תאונה במסגרת פגע ברכב אחר ושילם על הנזק שגרם בכרטיס האשראי של בעל הרכב והכל ללא ידיעתו והסכמתו.

על פי האישום השני, במהלך שנת 2016, הנאשם צילם תעודה זהות של אדם אחר ובהמשך הזדהה בשמו כשפתח חשבון בחברת "סלקום". בגין מעשים אלה הוגש בגיןה, קבלת דבר במרמה, התחזות ושימוש בכרטיס חיוב במטרה להונאות. בכתב האישום רשומים 10 עד תביעה.

ביום 1.4.19, בישיבת ההකراهה השנייה, ההליך הותלה לאחר שה הנאשם לא התיעצב לדיוונים וביום 11.9.19 ההליך חודש. מאז התקיימו 3 דיוונים נוספים, לשנים מהם הנאשם לא התיעצב והוא יצא נגדו צו הבאה. בדין מיום 2.12.19, מצאו הhabaa לא בוצע וה הנאשם שוב לא התיעצב, הותלה ההליך בשנית והוא יצא צו מעצר כללי נגד הנאשם.

עמוד 1

ביום 29.12.21 הוריתי על חידוש ההליכים לאחר שהנאשם אותר. מאז התקיימו שני דיונים במהלכם מונה לנאשם סנגור ציבור.

כתב האישום השני

ביום 20.11.20, הוגש נגד הנאשם כתב אישום הכלול שלושה אישומים. על פי כתב האישום, בשלוש הזדמנויות במהלך השנים 2018-2017 הנאשם הציג עצמו כצובר דין וקיבל כספים עבור שירותים משפטיים אותם לא ביצע. בגין מעשים אלו יוחסנו לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה והתחזות. בכתב האישום מצוינים 13 עד תביעה.

ביום 27.7.20, בישיבת ההקראה השלישייה, התיק הוטלה לאחר שהנאשם לא אותר.

ביום 29.12.21 הוריתי על חידוש ההליכים לאחר שהנאשם אותר. מאז התקיימו שני דיונים במהלכם מונה לנאשם סנגור ציבור.

טיעוני הצדדים

המאשימה מבקשת לאחד את המשפטים. בטיעוניה עמדה על כך, כי כתבי האישום מתארים עובדות דומות ומסכת עובדתית דומה ולמען "על הילך ביקשה לאחד את המשפטים".

ב"כ הנאשם מתנגד לבקשתה. בטיעונו עמד על כך, כי כתבי האישום והמסכת העובדתית בהם אינה קרובה להוות "פרשה אחת". בין היתר, ציין, כי בין תיקי החקירה ישנו פער זמני של 4 שנים. לדבריו, איחוד המשפטים יסרב אל את הגנת הנאשם בכמה מישורים. בטור כך, ציין, כי איחוד המשפטים יכול להאיר את הנאשם באור שלילי כלפי השופט שישמע את התקיק ותוספת העדים הכרוכה מהאחדות תקשה על ההגנה בהיבט של הגשת טענות מקדימות ובקשות לקבלת חומרוי חקירה. בנוסף, טען, כי הבקשה הוגשה בשינוי ניכר.

דין

דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא מצויה בסעיפים 86 ו-90 לחס"פ. בהתמצית אציג, כי סעיף 90 מסמיך את בית המשפט להורות על איחוד משפטים בהתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון הוא שניתן לצרף את התקיקים בהתאם להוראות ס' 86 וה坦אי השני הוא שהצרוף לא יגרום לעיוות דין. סעיף 86 קובע כי "מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים קשורים זה לזו עד שם מהווים פרשה אחת".

ההלהכה המשפטית בעניין סוכמה לאחרונה בת"פ (מחוזי י-מ) 39792-12-21 שלו (20.1.22):

ניתן אףօא לצרף אישומים באחד מהמקרים הבאים: (1) מדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות דומות; (2) מדובר באישומים המבוססים על עובדות דומות; (3) מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהינם מהווים פרשה אחת.

אכן, קיימת מוגמה לנחלות גמישות בצרור אישומים בפרשיות שונות בכתב אישום אחד, אם מטעמי יעילות ואם על מנת להציג את הפרשה במלואה. ואולם, כאשר הנאשם מתנגד לכך, ובפרט כשהוא מצביע על הפגיעה העוללה להיגרם להגנתו, גם בשל הרצון שלא לחושך בפני בית המשפט אישומים נוספים, המשחירים את פניו של הנאשם, יש מקום לדקדק בעניין ולבחון האם אכן האישומים שצירופם בכתב אישום אחד מתבקש באים בגדרי אחת החלופות הנזכרות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי (**יעקב קדמי, על סדר הדין הפלילי, (תשס"ט-2009)**, חלק שני (פרק א), בעמ' 938).

בנוספ, לעניין "עובדות דומות" נקבע בת"פ (מחוזי י-מ) 3125/07 טואטו (12.2.08):

יודגש, כי התנאי בדבר "עובדות דומות" אין משמעו כי ביןעובדותיהם של האישומים אין כל הבדל. כל צורך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שהאישומים מבוססים על עובדות שרובן, או עיקרן, דומות, כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על עובדות דומות.

בתיקים שלפני, הנאשם מואשם בחmissה אישומים (שני אישומים בכתב האישום הראשון ושלושה אישומים בכתב האישום השני) בכל חמשת האישומים הנאשם מואשם בקבלת דבר במרמה ובארבעה מהם מואשם בהתחזות. על פי כתב האישום הראשון, העברות בוצעו בשנים 2014 ו-2016. על פי כתב האישום השני, העברות בוצעו בשנים 2018-2017. ואולם, מלבד סעיפי החוק הדומים, מעשי המרמה שונים בין כתבי האישום.

בכתב האישום הראשון, הנאשם עשה שימוש אסור בכרטיס אשראי וברכב ובאישור השני התזה לאחר על מנת לפתח חשבון בחוות "סלקום". בכתב האישום השני, הנאשם התזה לעורך דין, הציג מצג שווא לפיו יבצע פעולות משפטיות שונות וקיבל בשל כך סכומי כסף ניכרים. הדמיון בין שני כתבי האישום אינו מספיק כדי לבסס קביעה כי בין האישומים ישנן "עובדות דומות". אופי העברות שונות, זמני ביצוען שונים והבסיס העובדתי שלהם שונה ורי' בהקשר זה כי עדי התביעה שונים בין כתבי האישום.

כאמור, ס' 90 לחס"פ קובע שני תנאים מצטברים לעניין איחוד משפטיים. בהתאם בין התיקים כאמור בס' 86 לחס"פ ואיי פגיעה בהגנת הנאשם.

הגם שלא ראייתי כי הגנתו של הנאשם עלולה להיפגע, הן לאור השלב המוקדמי של ההליכים והן לאור היקף הקטן, יחסית, של התיקים, הרי שמשלא מצאת מסקן מותאם בין שני כתבי האישום, דין הבקשה להידוחות.

לפני סיום עיר כי טענותו של הסגנור ביחס לשינוי אינה מובנת שכן שני התיקים הותלו בשל מחדרי הנאשם ובסמוך לאחר חידושם הוגשה הבקשה לאיחוד. בהקשר זה אציין, כי התיק השני הוגש כשהתיק הראשון היה בתהליכייה. גם טענתה הסגנור לעניין השחרה אפשרית אינה מתאפשרת. ראשית, בבג"ץ 5283/98 חדר(12.11.98) נפסק:

ככל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שווה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחרר" את פניו הנאשם ולפגוע בסיכוייו שגירסתו ביחס לאיושם זה או אחר תזכה לאמוןו של בית-המשפט.

ושנית, הצדדים הודיעו כי הנאשם עצור במסגרת תיק אחר ולפיכך יש "השחרה" לכארוה.

אני סבור, כי אין באיחוד כדי ליעיל את ההליכים כטענת המאשימה. אשר על כן, הבקשה נדחתת.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, בהיעדר
הצדדים.